

Písně: NEZ 2, 282; 759; K; 412

I. čtení: Dt 6, 1-12

II. čtení: Ž 78,3nn

Poslání: Kol 3,16

Je možné předat víru?

Slyšeli jsme a sami víme, co nám vyprávěli naši otcové. Jejich dětem to nezatajíme, dalšímu pokolení budem vyprávět o chvále Hospodinově, o jeho síle, o zázracích, jež učinil. Žalmy 78:3 - Žalmy 78:4 (B21)

Za několik dnů jsou před námi Velikonoce s velikonočním příběhem o smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Ježíšovo ukřižování se odehrálo v předvečer jednoho z největších židovských svátků - svátků Pesach. Svátek Pesach Izraelci slaví dodnes. V dnešní době ovšem již pesachového beránka neobětují (neobětují od roku 70, co byl zbořen chrám), ale mají první sváteční večer pouze dva příkazy, které jsou uvedené přímo v Tóře – musí jíst macesy a vyprávět si o tom, jak je Bůh vyvedl z Egypta. Maces, nekynutý chléb, připomínající odchod z Egypta, který se udal v takovém spěchu, že nebyl ani čas nechat těsto vykynout. Urychlený odchod z Egypta zase odráží hlubokou víru vycházejících. Víru ve šťastný konec jejich putování pouští, do které vstoupili vedeni Božím poslem, Mojžíšem. Jak jsme slyšeli z prvního čtení, tak si mají Izraelci připomínat a svým dětem vypravovat o své víře v Hospodina, jak se spolehli na Hospodina. Předávání víry - to je téma, nad kterým bych se chtěl dnes společně s vámi zamýšlet.

Co myslíte? Je vůbec možné předat víru dětem? Existuje určitě několik způsobů. První způsob je právě vyprávěním podobně jako to dělali Izraelci. Svým dětem a vnoučatům můžeme či vlastně musíme vyprávět o principech, které jsem ve svém životě objevili. Další způsob předávání víry je svým vlastním příkladem. Tím, jakým způsobem žijeme. Pokud se ve svém životě spoléháme jen sami na sebe, jen stěží budeme svým dětem namlouvat, že se mají spoléhat na Boha. Všichni svým dětem předáváme buď pochybnosti nebo víru. Jestli dnešní generace něco potřebuje, tak je to živý příklad věřících mužů a žen, otců a matek, babiček a dědečků, kteří opravdu věří. Kterí svým životem vyjadřují – na Boha se budu spoléhat za všech okolností, ať se děje cokoli.

Svou víru také předáváme tím, že se zapojíme do života svých dětí a neváháme říct: „Chtěl bych ti vyprávět, co Bůh vykonal v mém životě“. Je něco nádherného, když můžete večer se svými dětmi číst Bibli, modlit se, sdílet se s nimi. Je dobré před spaním povídat dětem o Bohu a vidět, jak duchovně rostou. Co se pak ten večer stane? Večer budou děti usínat, a na jejich myšlení bude působit celou noc i ve spánku to, co bylo tím posledním, co právě před spaním slyšeli. Aby toto bylo možné, je nutné být otevřený, ba dokonce až průhledný. Děti by měly slyšet i o tom, co jsme pokazili, měly by slyšet i naše životní kopance, kdy jsme se na Boha nespolehali. Jedna věc, kterou neustojí žádné dítě, je dokonalý a bezchybný otec či matka, kteří se nikdy nedopouštějí chyb a nikdy se nemýlí. Máme-li předávat svou víru a má-li to k něčemu být, tak se musím podělit i o svoje selhání a říct jim, že nejsem dokonalý. Investujete do svých dětí? Je evangelická církev stále církví písmáků, těch, co čtou pravidelně Bibli a zejména se svými dětmi?

To nejdůležitější, co můžeme udělat pro naše děti, vnoučata je předat jim svou víru. Předat víru znamená jasně sdílet, čemu věříme a proč. Seznámit děti s tím, jaký je náš vztah k Bohu.

Vaše víra je to nejcennější, co můžete předat svým dětem a vnoučatům. Jistý problém ovšem může nastat v tom, pokud je jeden z rodičů nevěřící. V takové rodině to zpravidla může způsobovat napětí, stres, rozpor, konflikt apod. Děti to může táhnout právě k nevěřícímu rodiči, který se proti Pánu Bohu bouří. Takový rodič svým dětem předává vzpouru, nevěru a pochybnosti o živém Bohu. Proto je důležité, aby oba z rodičů byli věřící. Měli byste dávat dobrý příklad dětem, z toho pak vaše děti budou mít užitek.

Co myslíte? Kdy nastává čas, abychom se svými dětmi mluvili o své víře a o Pánu Bohu? V patnácti? Ve dvaceti? Až budeme my sami umírat? Řekl bych, že po narození dítěte je už skoro pozdě. Jsem přesvědčen, že už od samého prvopočátku své existence potřebují děti slyšet svědectví naší víry. Slova o Boží lásce by měla být

Písně: NEZ 2, 282; 759; K; 412

I. čtení: Dt 6, 1-12

II. čtení: Ž 78,3nn

Poslání: Kol 3,16

prvními zvuky, které jeho ucho zachytí ještě v matčině těle. Že tomu ještě nemůže rozumět? Nepodceňujme své děti. Rozumí víc, než si myslíme, a zážitky z nejranějšího dětství bývají nejsilněji vepsané do jeho psychiky. To není věc ideologického nátlaku, to je ten nejlogičtější důsledek opravdovosti naší víry i naší rodičovské péče.

V knize Deuteronomium jsme slyšeli *Vštěpuj je svým synům a mluv o nich, ať sedíš doma nebo jdeš po cestě, ať uléháš anebo vstáváš. Přivaž si je jako znamení na ruku a jako pásek na čelo. Napiš je na veřeje svého domu a na své brány. Svým dětem, vnoučatům máme vštěpovat, opakovat, připomínat nebo dnes často užívané slovo „sdílet“.* Je to výzva, úkol zejména pro rodiče, nejen pro rodiče, ale pro nás všechny. Zamlčet vlastním dětem pravdu o Pánu Bohu, to by bylo velké provinění a těžký hřích. Epištola Efezským vybízí všechny rodiče, výslovně jsou tady uvedeni otcové: *Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána.* (Ef 6,4). Vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána. Umíme to ještě?

Jaké místo má v našich rodinách Boží kázeň? A přece je to tak důležité. Je důležité učit děti poslouchat a je stejně tak důležité, vysvětlit jim proč. Izraelští otcové měli vyprávět o podivuhodné historii svého národa, o Božích činech v minulosti. Myslím, že tato povinnost se netýká jen Izraelců, ale nás všech. I my máme vyprávět o Božích činech. Vyprávět o Božích činech v našich životech. Máš o čem vyprávět, nebo snad ne? Je naše víra jen naučenou kulturní vložkou, nebo je nejvlastnějším obsahem našeho života? Kde je ve tvém životě Kristus?

Když jsem byl malý a mladý, tak si nejsem vědom, že bych ve svém evangelickém okolí zaslechl něco jako život víry. Spíše to bylo a řekl bych, že tento stav se mnohdy a mnohde dosud nezměnil, že se o Bohu a Ježíši vyprávělo, ale jenom jako nauka o Bohu. Víra v Boha jako náboženství, ale osobní život s Kristem nebo příběhy lidí o tom, jak se jich Bůh dotýká a proměňuje jejich životy, mi chyběly. Možná je to jen má zkušenost. Zkušenost, že se v mém dětství a mládí o osobní víře moc nemluvalo a leckde ve sborech nemluví dodnes. Jako by byla víra čistě soukromou až tajnou záležitostí. Ovšem jedním ze základů, pilířů předáváním víry je sdílení. Sdílení své víry v Krista. Máš co sdílet s druhými a zejména se svými dětmi, vnoučaty?

Co dělat v případě, kdy jste čas předávání své víry takřikajíc propásli. Děti už máte veliké, ba dokonce vaše děti mají své děti. Nezoufejte, jestli vám opravdu na vašich dětech záleží, i když už jsou dospělé, stále za nimi můžete přijít. Např. se slovy: Víš, uvědomil jsem si, že ti něco dlužím. Dlužím ti můj životní příběh, jak jsem se setkal s Kristem. Toto sdílení nemusí zůstat jen u vašich dětí, podívejte se kolem sebe, kolik jiných dětí (malých i velkých) potřebuje slyšet svůj životní příběh. Příběh lásky a odpuštění skrze Ježíše Krista našeho Pána.

A co vy, kteří, jste ještě mladí a svobodní? Ohlížíte se a hledáte životního partnera? Nespěchejte. Nespěchejte do vztahu ani tehdy, kdy tvoji spolužáci to mají takřikajíc za sebou. Nespěchejte, ať neuděláte chybu, kterou byste později litovali. Dotazujte se na modlitbách, koho má pro vás Bůh připraveného. Kdo je tím mužem, kdo je ženou od Hospodina – právě pro Tebe.

Jestli mám někomu předat svou víru, tak se za něj budu muset modlit. Modlitba má obrovskou moc. Rodiče, modlete se za budoucí partnery svých dětí. Děti, buďte vděční za své rodiče. Kdy jsme se naučili spoléhat na Hospodina? Osobně jsem to měl tehdy, kdy Bůh byl jediným, co mi zůstalo.

Víra se předává z generace na generaci. Ten největší přínos, který můžete svým dětem dát, je předat jim svou víru. Život v sobě ponese bolest, zranění, utrpení, nemoci, zármutek, žal, zkoušky, pokušení, protože právě to buduje opravdovou, pevnou, silnou víru. Každý z nás má svůj originální příběh. Každý z nás má své zážitky s Bohem. To je to, co se od dob Mojžíše nezměnilo, jen se na to trochu možná zapomnělo. Víra jako sdílení se toho, co pro mne Ježíš udělal.